

รายงานการพัฒนาหลักสูตรการศึกษา

เรื่อง

การพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

โดยการใช้สื่อทำมือ

ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้จัดทำ

นางสุภาวดี จัตราดำรงสกุล

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ปีการศึกษา 2567

โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1

คำนำ

การศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำโดยการใช้สื่อทำมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ได้แรงบันดาลใจจากการที่ นักเรียนบางส่วนมีปัญหาในด้านของการอ่าน จึงได้ดำเนินการทำวิจัยในครั้งนี้ จนประสบผลสำเร็จ

ขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการ และคณะครูที่ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ที่เป็นประโยชน์ และขอ ขอบใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองนาวิทยาทุกคน ที่ให้ความร่วมมือเป็น อย่างดีในการวิจัยและเก็บข้อมูลในครั้งนี้จนเสร็จสมบูรณ์

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้จัดทำขึ้นจากการรวบรวมและเรียบเรียงผลการดำเนินการวิจัยในชั้นเรียน การพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำโดยการใช้สื่อทำมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ซึ่งแสดงถึงผลจากการพัฒนาผู้เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญที่สุด โดยผู้เรียนได้ร่วมคิดวางแผน ลงมือปฏิบัติค้นคว้าแสวงหาความรู้จากวิทยากรและแหล่งเรียนรู้ต่าง ๆ ด้วยตนเอง รู้จักการทำงานเป็นทีม ตลอดจนสามารถ แก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง และเพื่อนำไปพัฒนาการจัดการเรียนการสอนในโอกาสต่อไป

รายงานการเล่มนี้จะเสร็จสมบูรณ์ได้ด้วยการสนับสนุนให้ความร่วมมือและเป็นกำลังใจจากบุคคลหลายฝ่าย เอกสารค้นคว้าอ้างอิงทุกเล่ม นักเรียน จึงขอขอบคุณไว้ ณ โอกาสนี้

สุภาวดี ฉัตรดำรงสกุล
ผู้จัดทำ

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	
สารบัญ	
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
สมมุติฐานการวิจัย	4
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่าน	6
หลักและทฤษฎีการสอนอ่าน	11
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	17
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
วิธีดำเนินการวิจัย	20
การวิเคราะห์ข้อมูล	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	21
การเก็บรวบรวมข้อมูล	21
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	21
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	22
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	22
บทที่ 5 สรุป อภิปรายและข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	25
อภิปรายผลการวิจัย	25
ข้อเสนอแนะ	25
ข้อเสนอแนะทั่วไป	25

สารบัญ(ต่อ)

หน้า

บรรณานุกรม

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก : แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

ภาคผนวก ข : แบบบันทึกคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้มีการเรียนรู้ภาษาไทย โดยได้กำหนดสาระทั้ง 5 สาระ ได้แก่ การอ่าน การเขียน การฟัง การดูและการพูด หลักการใช้ภาษาไทย และวรรณคดีและวรรณกรรม โดยมุ่งให้ผู้เรียนมีทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน ให้มีความสัมพันธ์กันตามธรรมชาติภาษาไทย ซึ่งเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสัมพันธ์ เชื่อมโยงกัน โดยเฉพาะท่ามกลางสังคมยุคข้อมูลข่าวสารในยุคปัจจุบัน บุคคลมีความจำเป็นต้อง ติดต่อสื่อสารกันมากขึ้น ทักษะการเขียนจึงมีความจำเป็นและสำคัญ เพราะการเขียนเป็นการ ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจของตนเองออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสื่อความหมาย ให้ผู้อ่านเข้าใจและสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต (2534) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ข้อเท็จจริง ความเข้าใจ จินตนาการ อารมณ์ ความคิดเห็น ระหว่างผู้ส่งสารกับผู้รับสาร และสามารถจารึกไว้เป็นตัวอักษรที่เก็บไว้ได้ ยืนนาน วรรณิ โสมประยูร (2537) และอรอุมา ตั้งพัฒนาสมบุญ (2546) มีความเห็นสอดคล้องกันว่า การเขียนเป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่งไป ยังผู้อื่น โดยใช้ตัวอักษรเป็นเครื่องมือในการส่งสาร เพื่อให้ทราบความรู้ ความคิด และความรู้สึก ของผู้เขียน และปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่จะทำให้การถ่ายทอดความรู้ ความคิดด้วยการเขียนให้มี ประสิทธิภาพคือ การเขียนสะกดคำ เพราะถ้าเขียนสะกดคำผิดหรือเขียนข้อความผิด ย่อมทำให้ การสื่อสารขาดประสิทธิภาพ ทั้งยังอาจก่อให้เกิดผลเสียหายนั่นเนื่องมาจากการสื่อความหมายที่ผิด ได้ ในทางตรงกันข้ามการเขียนสะกดคำถูกต้องจะทำให้สามารถสื่อความหมายได้ตรงจุดประสงค์ของ การเขียน จึงนับได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียนทุกประเภท จุดประสงค์ของการเขียน จึงนับได้ว่าการเขียนสะกดคำเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียนทุกประเภท สมบูรณ์ ทินกร (2535) ได้กล่าวว่า การเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งชี้ว่าผู้นั้นไม่ สนใจภาษา เพราะการเขียนสะกดคำเป็นพื้นฐานการเขียนที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้อง สอนและจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ฝึกเขียนสะกดคำอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ ไม่ว่าจะเป็น ผู้เรียนระดับไหนก็ตาม และการเขียนที่มีประสิทธิภาพ ผู้เขียนต้องพยายาม เขียนให้ผู้อ่านได้ชัดเจน และเข้าใจง่าย ซึ่งปัจจัยพื้นฐานการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพคือ การเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดของอรทัย นุตรดิษฐ์ (2540) มะลิ อจวิชัย (2540) และ วรรณิ โสมประยูร (2544) ที่มีความเห็นทำนองเดียวกันว่า เด็กควรเขียนสะกดคำให้ถูกต้องตั้งแต่เริ่มเรียนคำ เพื่อช่วยให้เด็ก รู้จักคำต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและกว้างขวาง ซึ่งเอื้อต่อการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นหรือเป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพต่อไปในอนาคต

ปัญหาสำคัญที่ทำให้งานเขียนมีข้อบกพร่อง คือ การเขียนสะกดคำผิด ส่งผลให้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยด้านการเขียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ ซึ่งการเขียนสะกดคำถือว่าเป็นพื้นฐานของการเขียนต่าง ๆ ดังแนวคิดของ วรณิ โสมประยูร (2544) ที่กล่าวไว้ว่า การเขียนสะกดคำเป็นรากฐานที่สำคัญของการเขียน ซึ่งผู้เขียนจำเป็นต้องรู้หลักการ ต่าง ๆ เพื่อช่วยให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง และทำให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ประทีป แสงเปี่ยมสุข (2538) ได้กล่าวไว้ว่า ตัวสะกดเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ ข้อเขียนต่าง ๆ น่าอ่าน หากงานเขียนหรือข้อเขียนใด ๆ มีคำที่สะกดผิดอยู่ก็จะทำให้ข้อเขียนนั้นมี คุณค่าน้อยลง ซึ่งปัญหาดังกล่าวเกิดจากสาเหตุหลายประการ ดังที่ สุชาติ ชาทอง (2534) ได้ กล่าวไว้ว่า ปัญหาการเขียนสะกดคำผิด มีสาเหตุจากตัวผู้เรียน เช่น ผู้เรียนไม่รู้จักสังเกต ไม่ เอาใจใส่การเรียน ตลอดจนไม่รู้จุดมุ่งหมายและประโยชน์ที่แท้จริงในการเรียนภาษาไทยว่าจะ นำไปใช้ในชีวิตรประจำวันอย่างไร ส่วนแนวคิดของ สมบูรณ์ ทินทร (2535) อัจฉรา ชิวพันธ์ (2538) และอรทัย นุตรดิษฐ์ (2540) สรุปได้ว่า สาเหตุการเขียนสะกดคำผิด เกิดจากการที่ผู้เรียนใช้แนว เทียบผิด สับสนในเรื่องการใช้ ร ล และคำควบกล้ำ ำ วางรูปสระหรือวรรณยุกต์ผิดตำแหน่ง ใช้ ตัวการันต์ผิด ไม่สนใจเขียนให้ถูกต้อง การเขียนตามเสียงพูด เสียงอ่าน การออกเสียงผิด ขาด การเอาใจใส่ถึงความสะอาดในการเขียน เป็นผลให้เขียนสะกดคำผิด

นอกจากนี้ยังมีสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น การสอนของครูภาษาไทยบางส่วนยังยึดหลักเกณฑ์ทางภาษาอย่างเคร่งครัด ขาดวิธีสอนที่ดีมีประสพการณ์ในเรื่องที่สอนไม่เพียงพอ ทำให้ ผู้เรียนเบื่อภาษาไทย ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทย ค่อนข้างต่ำ ซึ่งเป็นปัญหาที่จำเป็นต้องแก้ไข เพราะถ้าผู้เรียนเขียนสะกดคำผิด จะส่งผลให้การ เขียนขาดประสิทธิภาพ ไม่สามารถสื่อความกับผู้อ่านได้ตรงตามจุดประสงค์

เมื่อนักเรียนอ่านคำผิดครูต้องแก้ไขทันทีและขาดการนำเทคนิควิธีการสอนที่เหมาะสมมาใช้กับ นักเรียน

สภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่ชอบเขียน และไม่สามารถถ่ายทอดความรู้หรือความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียนให้ชัดเจนได้ ที่สำคัญที่สุดคือ ผู้เรียนเขียน สะกดคำผิดกันมาก แม้ว่าหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยได้กำหนดจุดประสงค์และให้ ความสำคัญกับทักษะการเขียนเช่นเดียวกับทักษะอื่น ๆ แต่ในทางปฏิบัติการเรียนการสอนภาษาไทย ครูยังฝึกทักษะการเขียนไม่เพียงพอโดยเฉพาะการเขียนสะกดคำ การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องจึงเป็น ปัญหาอย่างมากสำหรับผู้เรียน เพราะหากผู้เรียนขาดความแม่นยำในการเขียนสะกดคำให้ถูกต้อง จะเป็นอุปสรรคต่อการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเขียนได้ช้าและ ขาดความมั่นใจในการเขียน ทำให้ การสื่อสารไม่สำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน ดัง จะเห็นได้จากการรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ระดับชาติ (NT) ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนระดับโรงเรียน ในสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 1 โดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2567 ของในระดับประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ด้านการอ่าน มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 42.67 ซึ่งต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานในการประเมินคุณภาพ การศึกษา ระดับชาติ ที่ตั้งเป้าหมายไว้ ร้อยละ 70.00 ขึ้นไป

จากปัญหาดังกล่าวการที่ผู้เรียนจะเกิดทักษะการเขียนสะกดคำอย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องได้รับการฝึกฝนและปรับปรุง แก้ไขความบกพร่องต่าง ๆ อยู่เสมอ ครูภาษาไทยจำเป็นต้อง ปรับปรุงลักษณะการจัดการเรียนการสอน และเลือกใช้สื่อเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนา ทักษะ ทางภาษา ซึ่งมีผู้เสนอแนะกิจกรรมการเรียนรู้ที่น่าสนใจวิธีหนึ่ง คือ การสอนโดยใช้แบบ ฝึก (อรอุมา ตั้งพัฒนาสมบุญ 2546 : 4) เพราะแบบฝึกสามารถลดภาระขั้นตอนของครูแต่ช่วย เพิ่มประสิทธิภาพ การเรียนรู้การที่ครูสร้างและนำแบบฝึกไปใช้ในการเรียนการสอน ต้อง เหมาะสมกับระดับ วัย ความรู้ ความสามารถของผู้เรียน โดยมีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เข้าใจง่าย ขึ้น สามารถใช้เวลาได้เหมาะสม สร้าง ให้น่าสนใจและท้าทาย ทำให้การเขียนมีเอกภาพและ ความสมบูรณ์คือ ได้สนองความสนใจใคร่รู้และ ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมี ส่วนร่วมในการเรียนอย่างเต็มที่ เป็นการคำนึงถึง พัฒนาการและวุฒิภาวะของผู้เรียน เน้นการ แก้ปัญหาช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถแตกต่างกัน

แบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะต่าง ๆ ให้แก่ ผู้เรียนมีประสบการณ์สามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้อง และผู้เรียนเรียนรู้จากการกระทำ จริงจึงทำให้จดจำสิ่งที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น แบบฝึกมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการพัฒนาการเรียน การสอนทุกวิชา โดยเฉพาะการฝึกทักษะทางภาษาในทุก ๆ ด้าน เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิด การเรียนรู้เกิดแรงจูงใจ และสามารถตรวจสอบผลการเรียนทำให้ทราบความก้าวหน้าและ ข้อบกพร่องอันส่งผลต่อทัศนคติและ ประสิทธิภาพในการเรียนรู้ได้อย่างดี(ชนิษฐา แสงภักดี, 2540) แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยของนักเรียน มี คำสั่ง หรือคำอธิบาย มีคำแนะนำในการใช้แบบฝึก มีรูปแบบที่น่าสนใจ และมีกิจกรรมหลาย ๆ แบบ (ชาญชัย อาจินสมอาจารย์, 2540) ทั้งยังต้องคำนึงถึงจิตวิทยาการเรียนรู้มีวิธีการฝึกทักษะที่ เหมาะสม มี จุดมุ่งหมายในการฝึกที่ชัดเจนและสร้างแบบฝึกให้มีรูปแบบที่น่าสนใจ โดย คำนึงถึงความพร้อมและ ความสามารถของนักเรียน (เข็มทอง จิตจักร, 2544) ความคิดเห็นนี้ สอดคล้องกับการสร้างแบบฝึกที่ดี ควรมีลักษณะดังนี้ (วิชัย เพชรเรือง, 2531)

- 1) แบบฝึกต้องมีเอกภาพและความสมบูรณ์ในตัวเอง
- 2) เกิดจากความต้องการของผู้เรียนและสังคม
- 3) ครอบคลุมหลายลักษณะวิชาโดยบูรณาการให้เข้ากับ การอ่าน
- 4) ใช้แนวคิดใหม่ในการจัดทำกิจกรรม (Activity)

5) สนองความสนใจใคร่รู้และ ความสามารถของผู้เรียน ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนเต็มที่

6) คำนึงถึงพัฒนาการและวุฒิ ภาวะของผู้เรียน

7) เน้นการแก้ปัญหา

8) ครูและนักเรียนได้มีโอกาสวางแผนร่วมกัน

9) แบบฝึกควร เป็นสิ่งที่น่าสนใจ คือเป็นสิ่งที่มีความแปลกใหม่พอสมควรเข้าสู่โครงสร้างของความคิดของเด็กได้

เหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงทำให้ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้า “แบบฝึก” ที่ผู้วิจัยคิดว่าจะเป็นสื่อทางการศึกษาที่มีคุณค่าทางการจัดการเรียนการสอนหลายประการ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้ครูดำเนินการสอนไปตามลำดับขั้นตอนช่วยถ่ายทอดเนื้อหาหรือประสบการณ์ที่ซับซ้อน เป็นนามธรรมได้สูงช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นผู้เรียนมีโอกาสปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองช่วยเสริมการศึกษารายบุคคลผู้เรียนได้เรียนตามความสนใจตามเวลา และโอกาสที่อำนวย จะเห็นว่าแบบฝึกทักษะภาษาไทยมีส่วนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นจากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยได้สร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

เพื่อให้การจัดการเรียนการสอนการอ่านสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objectives of the Study)

1. เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

สมมุติฐานการวิจัย (Hypotheses of Research)

1. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

2. คะแนนทดสอบหลังเรียนโดยการจัดการเรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่าคะแนนก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย (Limitation of the Study)

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนโรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ปีการศึกษา 2567

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

2. แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะการอ่านสะกดคำและแจกลูก

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ คะแนนจากการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นิยามศัพท์เฉพาะ (Definition of the Terms)

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ปีการศึกษา 2567

2. แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ หมายถึง แบบฝึกที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านสะกดคำและแจกลูกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

3. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการอ่านสะกดคำและแจกลูกได้ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านสะกดคำและแจกลูกได้ถูกต้องตามหลักการอ่านภาษาไทย

2. เป็นแนวทางสำหรับครูในการพัฒนาการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และนำไปประยุกต์ใช้ในทุกระดับชั้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาภาษาไทย เรื่องการอ่านสะกดคำและแจกลูกโดยใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนอ่อนหนองจันทวิทยา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยได้เรียงตามลำดับ ดังนี้เอกสารเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ การอ่าน
2. หลักและทฤษฎีการสอนอ่าน
3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ การอ่าน

ความหมายของการอ่าน การอ่านเป็นวิธีการหาความรู้และความเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เพื่อนำความรู้นั้นมาแก้ปัญหาและปรับตัวให้อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ทั้งนี้เพราะวิทยาการและเทคโนโลยีในสังคมก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว การอ่านจึงทำให้บุคคลทันต่อเหตุการณ์ ได้รับสารที่เป็นประโยชน์มีคุณค่าอย่างยิ่งจึงมีนักวิชาการและผู้รู้หลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

รัฐจวน อินทรกำแหง (2529:252) กล่าวว่า “ การอ่าน คือการสื่อความหมายจากตัวอักษร หรือภาพให้เป็นเรื่องราวที่เป็นแนวความคิดโดยให้มีความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งและชัดเจนกับผู้อ่านนั้น การอ่านต้องจับใจความสำคัญของข้อความและสามารถผูกเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง ผู้อ่านจะต้องสร้างมโนภาพขึ้นพร้อมกับการอ่านด้วย ”

นิรันดร สุขปรีดี (2530:11) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่าน คือการเข้าใจความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ ซึ่งจะต้องอาศัยความสามารถในการแปลความการตีความ การขยายความ การจับใจความสำคัญ และการสรุปความ

บันลือ พฤษะวัน (2532:25 – 35) ได้ให้ข้อคิดว่าการอ่าน เป็นกระบวนการเป็นความหมายของตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ การอ่านที่แท้จริงผู้อ่านจะต้องเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่าน ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์เดิมเป็นพื้นฐาน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 83) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกิจกรรมที่ใช้ความคิด และความสามารถเพื่อทำความเข้าใจในสารที่สื่อในรูปแบบของการเรียน กล่าวคือผู้อ่านกับผู้เขียนจะต้องสื่อความหมายซึ่งกันและกัน โดยใช้ข้อความ (Message) เป็นสื่อ ดังนั้นผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถที่จะเข้าใจ และตีความสิ่งที่ผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความหมายให้ตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียนที่แสดงออกมาทางข้อความนั้น มากกว่าการอ่านตัวภาษานั้น ๆ

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2534:79) กล่าวว่า การอ่าน คือการแปลสัญลักษณ์ที่เขียน หรือพิมพ์ให้มีความหมายออกมาเป็นสัญลักษณ์ในภาษาไทยคือ คำ ข้อความ จึงเป็นเรื่องสำคัญมากในการสอนอ่านแก่เด็กเริ่มเรียน นักเรียนจะต้องเข้าใจความหมายและนำไปใช้ ในการฟัง พูด และเขียน ได้อย่างถูกต้อง

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540:29) กล่าวว่า “ การอ่าน เป็นรูปแบบของสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิด และข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2546:1364) ได้ให้ความหมายของคำว่าอ่านไว้ ดังนี้อ่าน ก. ว่าตามตัวหนังสือ, ถ้าออกเสียงด้วย เรียกว่า อ่านออกเสียง, ถ้าไม่ต้องออกเสียง เรียกว่า อ่านในใจ; สังเกตหรือพิจารณาดูเพื่อให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้า อ่านริมฝีปาก อ่านใจ; ตีความ เช่น อ่านรหัสอ่านลายแทง; คิด, นับ. (ไทยเดิม). อ่านเล่น ก อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน เช่น เอาหนังสือไปอ่านเล่นสัก 3 เล่มซิ. ว. ที่แต่งตั้งให้อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน ในคำว่า หนังสืออ่านเล่น. อ่านโครงการก. ประกาศในพิธีพราหมณ์เพื่อสรรเสริญและอัญเชิญเทพเจ้า.

ฟราย (Fry.1963:13) กล่าวว่า การอ่าน คือ การตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพูด หัวใจการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายจากความหมายของการอ่าน ข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความจากตัวอักษร สัญลักษณ์คำ กลุ่มคำหรือวลี และประโยคออกมาเป็นความคิดอย่างมีเหตุผล โดยอาศัยความสามารถในการแปลความในการสื่อสาร การตีความการจับใจความสำคัญ และการสรุปความ เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างมีจุดมุ่งหมาย และสามารถสรุปเรื่องราวที่อ่านได้ความสำคัญของการอ่าน

สภาพสังคมในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านวัตถุ เทคโนโลยีใหม่ ๆ จึงจำเป็นที่ต้องสนใจการอ่าน เพื่อติดตามความก้าวหน้าในสังคมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา การอ่านเป็นเครื่องมือที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่สำคัญที่สุด เพื่อให้ผู้อ่านได้เกิดความคิด ความรู้ และได้พัฒนาสติปัญญา ดังคำกล่าวต่อไปนี้

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531:14 – 15) ได้สรุปความสำคัญของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การอ่านจะช่วยให้เป็นคนทันกับความเจริญก้าวหน้าของวิชาการทุก สาขา บุคคลจำเป็นต้องปรับปรุงตัวเองให้เหมาะสมกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม

2. ด้านของความเป็นชาติและอารยธรรม ถ้าประชาชนของประเทศใดมีจำนวนเปอร์เซ็นต์ของการอ่านออกเขียนได้สูง แสดงว่าชาตินั้นเป็นชาติที่มีอารยธรรมสูง ในขณะเดียวกันถ้าพลเมืองของประเทศมีความสนใจในการอ่านหนังสือมากด้วยแล้วพลเมืองของประเทศนั้นก็จะเป็นผู้มีวัฒนธรรมสูงด้วย

3. การดำรงชีวิต การอ่านจะสร้างประสบการณ์พื้นฐานประกอบสัมมาอาชีพนอกจากนั้น การอ่านยังส่งเสริมให้คนเกิดความเข้าใจและมีความชำนาญในวิชาชีพประเภทต่าง ๆ มากขึ้น การอ่านส่วนใหญ่สร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่านมักจะได้รับความเจริญก้าวหน้ารวดเร็ว

มัลลิกา ภักดิ์ณรงค์ (2531:15) ได้สรุปถึงความสำคัญของการอ่านไว้ 3 ประการคือ

1. การอ่านก่อให้เกิดการพัฒนาด้านความคิด
2. การอ่านก่อให้เกิดความรู้ที่กว้างขวางก้าวหน้า
3. การอ่านก่อให้เกิดความเพลิดเพลิน

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2535:16) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านไว้ว่าการอ่านเป็นสิ่งจำเป็น และก่อให้เกิดประโยชน์แก่มนุษย์ทุกด้าน ทุกโอกาส ทั้งในด้านการศึกษาหาความรู้ การประกอบอาชีพ และการพักผ่อนหย่อนใจ การอ่านช่วยส่งเสริมความรู้ ความคิดให้เพิ่มพูนขึ้น

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2536: 98) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะสำคัญและใช้มากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาความรู้ต่าง ๆ

สนิท ตั้งทวี (2536:3) การอ่านหนังสือมีส่วนช่วยสร้างความสำเร็จในการดำเนินชีวิตได้อย่างมาก ผู้ใดมีความสามารถพิเศษในการอ่าน มักจะได้รับความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และรุ่งเรืองกว่าผู้ที่ไม่ค่อยมีนิสัยรักการอ่าน ผู้ที่อยู่ในสถาบันการศึกษานั้น การอ่านหนังสือเป็นสิ่งจำเป็นแก่เขาเหล่านั้นอย่างยิ่ง เพราะผู้ที่อยู่ในวงการศึกษาจะต้องติดตามความเคลื่อนไหวทางวิชาการอยู่เสมอ

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2536:136) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่สำคัญมาก และใช้มากในชีวิตประจำวันเพราะเป็นทักษะที่นักเรียนใช้แสวงหาสรรพวิทยาต่าง ๆ เพื่อความบันเทิง และการพักผ่อนหย่อนใจผู้มีนิสัยรักการอ่านและมีทักษะในการอ่าน มีอัตราเร็วในการอ่านสูง ย่อมแสวงหาความรู้ และศึกษาเล่าเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพสามารถนำความรู้ที่ได้จากการอ่านไปใช้ในการพูดการเขียนเป็นอย่างดีหากนักเรียนที่มีพื้นฐานในการอ่านที่ดีแล้ว ย่อมสามารถนำไปใช้ป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

สรุปได้ว่า การอ่านเป็นทักษะมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวัน ในการที่จะได้มาซึ่งความรู้ อันก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาสังคมให้เจริญก้าวหน้า และเป็นเครื่องทำให้เกิดความสำเร็จในการประกอบอาชีพอีกด้วย

จุดมุ่งหมายในการอ่าน

จุดมุ่งหมายในการอ่านย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละคน ซึ่งการอ่านครั้งหนึ่ง ๆ นั้นอาจมีจุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่าง ดังนี้

ประกาศรี สี่ห้าไฟ (2524 : 331) ได้กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการอ่านมีหลายประการคือ

1. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน
2. อ่านเพื่อให้ได้เนื้อหา
3. เพื่อความเข้าใจตนเองและผู้อื่น
4. เพื่อสร้างจินตนาการ
5. ปลูกใจให้กล้าหาญต่อสู้ชีวิตต่อไปตามเรื่องที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิจารณ์หรือปฏิบัติศัณหนังสือ

มัลลิกา ภักดิ์ณรงค์ (2531 : 14) ให้จุดมุ่งหมายการอ่านไว้ 6 ประการ

1. อ่านเพื่อจับใจความอย่างคร่าว ๆ
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อสำรวจรายละเอียดและจับใจความสำคัญทั่ว ๆ ไป
4. อ่านเพื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้
5. อ่านเพื่อใช้วิจารณ์ญาณ คิด ถาม ข้อความที่อ่าน
6. อ่านเพื่อวิเคราะห์ ข้อความหรือแนวคิดในเรื่องที่อ่าน

เสริมศรี หอทิมาวรกุล (2537: 349) ได้แบ่งจุดมุ่งหมายของการอ่านออกเสียงและการอ่านในใจไว้ดังนี้ คือ

1. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเข้าใจกลไกในการอ่านเบื้องต้น เช่น การกวาดสายตาการสังเกตการจับหนังสือ เป็นต้น
2. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านคำ ประโยคสั้น ๆ ได้ โดยเข้าใจความหมายได้ถูกต้องและออกเสียงได้ชัดเจน
3. เพื่อส่งเสริมให้เด็กอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และอ่านในใจและสามารถเก็บใจความและเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
4. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักแสดงความคิดเห็น และวิจารณ์เรื่องราวประกอบการอ่าน
5. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดจินตนาการ เมื่อได้อ่านข้อความในหนังสือและสามารถถ่ายทอดจินตนาการออกมาเป็นคำพูดหรือข้อเขียนได้
6. เพื่อปลูกฝังให้เด็กมีนิสัยรักการอ่าน ให้เห็นความจำเป็นของการอ่านตลอดจนเลือกหนังสืออ่านได้ตามความสนใจของตนเอง
7. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดความสนใจ และเจตคติที่ดีต่อวรรณคดีโดยรู้จักอ่านร้อยแก้วและร้อยกรองที่เหมาะสม

8. เพื่อส่งเสริมให้เด็กรู้จักหาความหมายของศัพท์ โดยใช้หนังสืออ้างอิงจากพจนานุกรมหรือพจนานุกรม

9. เพื่อส่งเสริมให้เด็กมีความรู้ในสิ่งแวดล้อม สนใจปัญหาและเหตุการณ์ประจำวัน แอร์ริส, ดักลาส อี (2545 : 85) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. อ่านเพื่อพัฒนาสมรรถภาพทางการอ่าน
2. อ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
3. อ่านเพื่อความเพลิดเพลิน

จากจุดมุ่งหมายของการอ่าน สรุปได้ว่า อ่านเพื่อให้เกิดความรู้ ความคิด ความเพลิดเพลินซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นจุดสำคัญที่ผู้อ่านต้องมีจุดมุ่งหมายในการอ่านว่า อ่านเพื่ออะไร ดังนั้นสิ่งที่ทำให้ผู้อ่านได้อย่างเข้าใจ คือต้องจับใจความสำคัญให้ได้

ประเภทของการอ่าน

นักวิชาการได้จำแนกประเภทของการอ่านไว้ ดังนี้

ยรรยง มีสติ (2525 : 24) กล่าวว่า การอ่านประเภทใดก็ตามไม่ว่าจะเป็นการอ่านในใจหรือการอ่านออกเสียงควรมีหลักสำคัญดังนี้

1. การอ่านในใจ ต้องมีความแม่นยำในการจับตามดูตัวหนังสือ การเคลื่อนไหวสายตาจากต้นบรรทัดไปสู่ท้ายบรรทัด และการแบ่งช่องระหว่างบรรทัดหนึ่งผ่านไปสู่อีกบรรทัดหนึ่งความแม่นยำในการกวาดสายตา เป็นสิ่งที่ต้องนึกให้รวดเร็วจึงสามารถเก็บได้ครบทุกคำ การเปลี่ยนบรรทัดต้องคล่องแคล่วเมื่อจะย่อหน้าหนึ่งควรจะหยุดคิดเล็กน้อย เพื่อสรุปความคิดว่า ย่อหน้าที่อ่านจบลงกล่าวถึงอะไร เนื้อหาสำคัญอยู่ที่ไหน

2. การอ่านออกเสียง การอ่านออกเสียงมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อื่นฟังควรถือหลักธรรมชาติของเสียง อ่านถูกต้องตามหลักภาษาเป็นเกณฑ์สำคัญในการพิจารณาออกเสียง เช่น คำพ้องรูป คำควบกล้ำ คำสมาส ไม่ยมก เป็นต้น แม้การอ่านถูกต้อง ก็ควรมีการเน้นเรื่องที่สำคัญ เว้นระยะแบ่งวรรคตอนในส่วนที่อ่านให้ถูกต้องด้วย

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2544: 84) ได้แบ่งการอ่านออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้ คือ

1. การอ่านในใจ เป็นการอ่านเพื่อขวนขวายหาความรู้และความเพลิดเพลินให้แก่ตนเอง การอ่านประเภทนี้มุ่งฝึกอัตราเร็ว และการจับใจความสำคัญซึ่งเป็นการอ่านที่นับวันแต่จะมีความสำคัญเพิ่มขึ้น นักเรียนและนักศึกษาควรได้รับการฝึกฝนให้อ่านเป็นไม่เพียงแต่อ่านได้หรืออ่านออกเท่านั้น แต่จะมีความสามารถดังต่อไปนี้คือ สรุปความ แปลความ ขยายความ และวิเคราะห์คำหรือเนื้อเรื่องและวิพากษ์วิจารณ์เนื้อเรื่องได้

2. การอ่านออกเสียงได้แก่

2.1 อ่านออกเสียงร้อยแก้ว เพื่อสื่อสารให้ผู้อื่นรู้เรื่องและเข้าใจ

2.2 อ่านออกเสียงบทร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เพื่อความไพเราะให้ผู้ฟังเกิดความเพลิดเพลินและซาบซึ้ง

จากที่กล่าวมาข้างต้นพอสรุปได้ว่าการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ คือการอ่านออกเสียงและการอ่านไม่ออกเสียง หรือเรียกว่าการอ่านในใจ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านประเภทใด ผู้อ่านจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน การอ่านจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้อ่าน

ขั้นตอนในการอ่านจับใจความ

ขั้นตอนในการอ่านจับใจความ นับว่าเป็นบันไดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการอ่าน เพราะผู้อ่านจะต้องพัฒนาการตามลำดับขั้นที่เหมาะสม คือ จากง่ายไปหายาก ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของขั้นตอนในการอ่านจับใจความ ไว้ดังนี้

สายสุณี สกุลแก้ว (2534 : 24) ได้จัดอันดับขั้นตอนในการอ่านจับใจความไว้ 4 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านขั้นพื้นฐาน (Literal Reading) หมายถึง การอ่านที่นักเรียนสามารถจับใจความ และมีความเข้าใจในเรื่องได้ชัดเจน

2. การอ่านขั้นแปลความ (Interpretative Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องได้ ผู้เรียนจะต้องอาศัยการอ่านที่รอบคอบ เพื่อที่จะประมวลเรื่องราวต่าง ๆ แล้วนำมาสรุปความโดยอาศัยเหตุผลที่เกิดขึ้นมีการเปรียบเทียบ คาดการณ์ตลอดจนมองเห็นความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ต่าง ๆ

3. การอ่านขั้นวิเคราะห์ (Critical Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถประเมินได้ว่าผู้เขียนมีวัตถุประสงค์ในการเขียนอย่างไร มีเหตุผลอย่างไร ผู้อ่านจะสามารถตัดสินคุณค่าความถูกต้องว่าดีหรือไม่ดีอย่างไร

4. การอ่านขั้นสร้างสรรค์ (Creative Reading) หมายถึง การอ่านที่ผู้อ่านสามารถขยายความคิดของตนให้กว้างไกล และสามารถแสดงความคิดเห็นในเรื่องที่อ่านในแนวทางใหม่ ๆ ได้เป็นอย่างดี

ฉวีลักษณ์ บุญยะกาญจน์ (2535 : 75) จัดขั้นตอนการอ่านจับใจความไว้ 3 ระดับ ดังนี้

1. การอ่านเอาเรื่อง (Literal Reading) การอ่านระดับนี้บังคับแล้วว่าอ่านหนังสือออก อ่านได้ อ่านแล้วรู้เรื่องว่าอ่านอะไร เป็นอย่างไร เกี่ยวข้องกับใคร ผู้อ่านใช้ความสามารถด้านความจำเป็นส่วนใหญ่

2. การอ่านขั้นแปลความ ตีความ ขยายความ (Interpretative Reading) ผู้อ่านต้องใช้ความสามารถนอกเหนือไปจากการอ่านเอาเรื่อง คือต้องจำเรื่อง แปลความ ต้องขยายความเป็นระดับความเข้าใจที่สูงไปกว่าการอ่านเอาเรื่อง

3. การอ่านขั้นวิจารณ์ (Critical Reading) การอ่านในระดับนี้ต้องใช้ความสามารถสติปัญญาขั้นสูง โดยอาศัยการอ่านระดับอ่านเอาเรื่อง การแปลความเมื่อพิจารณาถึงขั้นตอนใน

การอ่านจับใจความนั้น จะเห็นได้ว่าผู้รู้มักจัดเรียงลำดับจากง่ายไปหายากเพื่อความสำเร็จในการอ่านจับใจความ ผู้สอนจำเป็นต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน ดังกล่าว เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้มีประสิทธิภาพ

2. หลัก และทฤษฎีการอ่าน

นักศึกษาของไทยได้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการอ่านไว้หลายท่านดังนี้

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2527 : 108 – 111) ได้กล่าวถึงทฤษฎีการอ่านไว้ดังนี้

1. การอ่านที่เน้นพฤติกรรมการเรียนรู้เป็นการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง โดยการเสริมแรงที่เหมาะสม ในขณะที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้าจะทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ดีขึ้น ดังนั้น การอ่านจึงเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ที่มีการจัดลำดับไว้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งหมายถึงการอ่านต้องประกอบด้วยทักษะเบื้องต้นและทักษะที่มีความซับซ้อนแต่ทักษะที่เป็นพื้นฐานก็จะถูกล้อมรวมเข้าด้วยกัน โดยผ่านกลวิธีฝึกให้นักเรียนแยกแยะ ได้ว่าส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับอักษร และส่วนใดเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา

2. การอ่านที่เน้นความรู้ความเข้าใจ ทฤษฎีความรู้ความเข้าใจที่มีแนวคิดว่า พฤติกรรมทุกอย่างจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ ประสบการณ์ ในการเรียนรู้การรู้จักสะสมความรู้ และการนำความรู้ไปใช้ ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของสมองส่วนกลางในการตีความและการแปลความต่าง ๆ การเรียนรู้จึงขึ้นอยู่กับเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์เดิมและแสดงออกอย่างเหมาะสม

3. การอ่านที่เน้นทฤษฎีพัฒนาการ มีแนวคิดในการเรียนรู้เกิดขึ้นตั้งแต่วัยที่ต้องพึ่งผู้อื่น และจะพัฒนาไปเรื่อย ๆ ตามวัย สิ่งสำคัญของช่วงอายุ คือจะมีการเรียนรู้ทักษะเฉพาะอย่าง ในแต่ละช่วงอายุถ้าช่วงอายุไหนไม่เกิดการเรียนรู้ที่เหมาะสม พัฒนาการการเรียนรู้ในช่วงนั้นก็จะมีบกพร่องไป และจะมีผลกระทบต่อการเรียนในส่วนภายหลัง ดังนั้น การอ่านจึงเป็นกระบวนการรับรู้ซึ่งมีพื้นฐานมาจากช่วงพัฒนาการต่าง ๆ ตามความสามารถที่นักเรียนแสดงออกในการอ่านเป็นเครื่องชี้ให้เห็นระดับพัฒนาการของนักเรียน

แม้นมาศ ชาลิต (2528 : 9) ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการอ่านเบื้องต้น ดังต่อไปนี้

1. อย่าเริ่มด้วยการอ่านชั้นสูงเกินสติปัญญา
2. อ่านตามความสนใจและรสนิยม
3. อย่าฝืนอ่าน ต้องมีความสุขในการอ่าน
4. พัฒนาการตามระดับความรู้
5. อ่านเรื่องเดียวกันหลายครั้งจะได้รสต่างกัน
6. เลือกอ่านงานเขียนของนักเขียนอาวุโสที่มีทรรศนะตรงกัน
7. อ่านได้ทุกเวลาอย่าฝัดฝอน
8. ต้องอ่านด้วยวิจารณญาณ

9. อย่าเบื่อง่ายต้องมีเหตุผลของตนเอง และเป็นสากล

บันลือ ฤๅษะวัน (2532 : 16 – 17) ได้กล่าวถึงการเรียนอ่านของเด็กไว้ 3 ทางคือ

2. เด็กเรียนอ่านโดยอาศัยตาสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ ภาพที่แสดงอาการเคลื่อนไหวสัมพันธ์กับประโยค การเรียนด้วยวิธีนี้อาศัยภาพเป็นเครื่องช่วยอ่านเรื่องราวโดยอาศัยสถานการณ์ของภาพเป็นเครื่องบอกความเป็นไปของเรื่อง

2. เด็กเรียนอ่านโดยใช้เสียงพาไป ใช้หูวิเคราะห์เสียงแล้วผสมเสียงอ่านการอ่านแบบนี้อาศัยหูวิเคราะห์เสียงผสมเสียงอ่านคำ แล้วอ่านออกเสียงตามไป

3. เด็กเรียนโดยอาศัยการจำรูปคำ การจำโครงสร้างหยาบภายนอก ซึ่งคำเหล่านี้มีความหมายเด่นชัด เด็กจะระลึกถึงประสบการณ์เดิมเป็นเครื่องช่วยแปลความหมายและการแปลความหมายของประโยค ซึ่งสามารถทำความเข้าใจความหมายได้เด่นชัดเป็นการเรียนอ่านด้วยสมอง

ทฤษฎีที่กล่าวมานั้น เป็นทฤษฎีการอ่านที่เน้นการจัดลำดับข้อความ เน้นวิเคราะห์ และเชื่อมโยงข้อความ รวมทั้งทฤษฎีการอ่านที่เน้นพฤติกรรม เน้นความรู้ความเข้าใจ และ เน้นทฤษฎีพัฒนาการ ตลอดจนวิธีการเรียนอ่านของเด็ก ซึ่งมีอยู่ 3 ทาง ด้วยกัน คือ การสังเกตภาพที่สัมพันธ์กับคำ อ่านโดยใช้เสียงพาไป การจำรูปคำ ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้สามารถนำไปใช้เป็นหลักในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจเพื่อให้เกิดผลดี

ความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นจุดมุ่งหมายหรือประเด็นหลักของการอ่าน เพราะการอ่านแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็ว ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตนอ่าน ถือว่าการอ่านไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่งมีผู้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

ซวาล แพร์ตกุล (2520 : 174) ให้ความเห็นว่า ความเข้าใจสามารถแสดงออกมาด้วยพฤติกรรม 3 ประการ คือ

1. การแปลความ คือ สามารถแปลความหมายของสิ่งต่าง ๆ ได้โดยแปลลักษณะและนัยของเรื่อง ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกต้อง และใช้ได้ดีสำหรับเรื่องนั้น ๆ โดยเฉพาะ

2. การตีความ คือ ความสามารถจับใจความสำคัญระหว่างชั้นส่วนย่อย ๆ ของเรื่องนั้นจนสามารถนำมากล่าวอีกนัยหนึ่ง

3. การขยายความ คือ ความสามารถขยายความหมายตามนัยของเรื่องนั้นให้กว้างไกลจากสภาพข้อเท็จจริงเดิมได้

เสาวณี คลองน้อย (2530 : 16) ได้สรุปองค์ประกอบของความสามารถในการอ่าน ดังนี้

1. ความสามารถเชิงถ้อยคำทั่วไป ซึ่งหมายถึง ความรู้เกี่ยวกับคำ ประกอบด้วย ความกว้าง ความลึก และขอบเขตของศัพท์

2. ความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน หมายถึง ทักษะการรวบรวมข้อมูลในเรื่องความเข้าใจ ความหมาย ตามที่ปรากฏในเรื่อง และความสามารถที่จะทำตามคำแนะนำเฉพาะเรื่องที่กำหนดให้อ่าน

3. ความเข้าใจความหมายแฝงของสิ่งที่อ่าน หมายถึง การมีเหตุผลเกี่ยวเนื่องกันในการอ่าน การดึงข้อสรุปจากสิ่งที่อ่าน การทำนายผล การเข้าใจความหมาย ของคำจากเนื้อหาที่ปรากฏ ความเข้าใจจุดสำคัญของเรื่อง การจัดลำดับความคิด การตีความของสิ่งที่อ่าน การนำข้อมูลไปใช้แก้ปัญหา การสรุปหลักการหรือข้อยุติจากเรื่องที่อ่าน หรือ อีกนัยหนึ่ง คือ การที่ผู้อ่านมีปฏิกิริยาตอบสนองที่คล่องแคล่ว ใช้ความคิดได้อย่างกว้างขวาง ลึกซึ้งกว่าข้อมูลที่ปรากฏ

4. การเข้าถึงเจตนาหรือความตั้งใจของผู้เขียน การเข้าใจหลักการและกลวิธีการเขียน ผู้เขียนจะกระทำไ้บรรลุจุดมุ่งหมายที่สร้างขึ้น

นิลวรรณ สิทธิอาษา (2539 : 17) ได้ให้คำจำกัดความเข้าใจในการอ่านไว้ว่าความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถที่จะเข้าใจในลายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่อ่านอย่างครบถ้วน

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540 : 35) กล่าวว่า ผู้อ่านที่อ่านแล้วเข้าใจได้ดีจะต้องมีความสามารถ ดังนี้

1. การเก็บใจความสำคัญและระลึกได้เมื่อต้องการ
2. เลือกอ่านแต่หัวข้อสำคัญ
3. ตีความ เข้าใจความสำคัญและแนวความคิดในเรื่องได้
4. สรุปเรื่องราวต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้
5. สรุปและประเมินค่าเนื้อเรื่องที่ตนอ่านได้
6. เชื่อมโยงความรู้ที่ได้มากับประสบการณ์

จากที่กล่าวมาข้างต้น ความเข้าใจในการอ่าน คือ การที่สามารถจับใจความสำคัญ การแปลความ การตีความ ขยายความ และการสรุปความ

ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านสื่อใด ๆ ก็ตามผู้อ่านไม่สามารถทำความเข้าใจกับเรื่องที่อ่านได้ การอ่านนั้น ๆ ย่อมไม่เกิดประโยชน์ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญด้านการอ่านได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ ดังนี้

สายสุณี สุกุลแก้ว. (2534:21 ; อ้างอิงมาจาก Berret. 1960 : 152) ได้จัดลำดับขั้นการอ่าน โดยอาศัยหลักการแบ่งประเภท วัตถุประสงค์ของการศึกษาออกเป็น 5 ชั้น ดังนี้

1. ระดับการอ่านตามตัวอักษร (Literal Comprehension Level) คือความสามารถในการอ่านจับใจความรายละเอียดต่าง ๆ จับใจความสำคัญลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถเปรียบเทียบเรื่องราวที่อ่านทั้งในแง่ของความแตกต่างและความเหมือน ทราบความสัมพันธ์

ระหว่างเหตุผล ทราบถึงลักษณะเฉพาะของตัวละครในเรื่องที่อ่านและสามารถจำและทบทวนเรื่องที่อ่านได้

2. ระดับการจัดระเบียบเรียงใหม่ (Reorganization Level) ความสามารถในการแยกแยะประเภทของสิ่งของต่าง ๆ ให้สามารถย่อเรื่องที่อ่านได้ทั้งหมดหรือข้อความบางตอนได้ สามารถสรุปและสังเคราะห์เรื่องที่อ่านได้

3. ระดับการให้ความคิดเห็น (Inferential Comprehension Level) ได้แก่ ความสามารถในการคิดเห็น และรายละเอียดที่ได้จากการอ่านความคิดเห็น และ ประสบการณ์ส่วนตัวมาใช้สรุปให้หัวข้อวินิจฉัย สนับสนุนรายละเอียดสรุปใจความสำคัญ ลำดับเหตุการณ์ และการตีความของภาษาซึ่งมิได้ปรากฏให้เห็นโดยตรงจากข้อความที่อ่าน

4. ระดับประเมินผล (Evaluation) เป็นความสามารถที่จะตัดสิน และประเมินผลด้วยตนเองว่า เรื่องที่อ่านนั้นอะไรเป็นข้อเท็จจริง (Fact) อะไรเป็นจินตนาการ (Fantasy) อะไรเป็นความคิดเห็น (Opinions) ตลอดจนสามารถประเมินความเชื่อถือได้ของเรื่องที่อ่าน และประเมินผลในแง่ของความคิดเห็นส่วนตัวว่า มีคุณค่าเหมาะสมที่จะยอมรับหรือไม่

5. ระดับซาบซึ้ง (Appreciation) ความสามารถในระดับนี้เป็นการอ่านในระดับสูงสุด คือ มีอารมณ์ตอบสนองตามเนื้อเรื่อง ตามภาษาของผู้เขียน ตลอดจนการสร้างภาพพจน์และการแสดงออกทางอารมณ์ จากการศึกษาที่ได้อ่านเรื่องราว

จรรยา บุญมีประเสริฐ (2537 : 23) ได้แสดงความเห็นว่า ความเข้าใจ ในการอ่านไม่ได้จำกัดอยู่ที่เพียงการตอบคำถามได้ถูกต้องเท่านั้น แต่หมายถึงความเข้าใจ 2 ระดับ คือ

1. ระดับต่ำ ความเข้าใจระดับนี้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อผู้อ่านพอใจกับสิ่งที่ตนอ่านเข้าใจความหมาย และมีโน้ตสั้นอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

2. ระดับสูง นักเรียนต้องจับใจความสำคัญให้ได้ เข้าใจถึงแก่นแท้ของแนวคิดที่เขียนอยู่ และสามารถเปรียบเทียบแนวคิดเหล่านั้นกับสิ่งที่เคยรู้มาเพื่อที่จะรับเอาสาระสำคัญและแนวคิดใหม่มาผสมผสานเป็นมโนทัศน์ทั้งใหม่และเก่าให้เข้าด้วยกัน

ดัลล์แมน (Dalman. 1974 : 166) ได้แบ่งระดับการอ่านออกเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับความเข้าใจข้อเท็จจริง (Factual Level) หมายถึง ความเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านตามตัวหนังสือที่เขียนไว้

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ (Interpretative Level) คือความเข้าใจโดยอาศัยการสรุปความ ตีความ และแปลความหมายจากเรื่องที่อ่านได้

3. ระดับความเข้าใจขั้นประเมินค่า (Evaluation Level) คือ ความสามารถในการประเมินค่า สิ่งที่ผ่านมาโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ของผู้อ่านพิจารณาตัดสินเมื่อพิจารณาถึงระดับความเข้าใจการอ่านนั้น จะเห็นได้ว่าระดับของความเข้าใจในการอ่านนั้นจะมีความแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ของการอ่าน และความสามารถของผู้อ่าน เพราะถ้าผู้อ่านไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่อ่าน จะไม่สามารถนำความรู้ ความคิดจาก

สิ่งที่อ่านไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ฉะนั้นในการสอนอ่านจับใจความ ผู้สอนจำเป็นต้องฝึกฝนให้นักเรียนมีคุณสมบัติเหล่านี้ เพื่อพัฒนาการอ่านจับใจความให้ได้ผล

องค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านมีองค์ประกอบที่สำคัญหลายประการด้วยกัน ได้มีผู้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

จรรยา บุญมีประเสริฐ (2537 : 25) กล่าวว่า องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านมีอยู่ 9 ประการต่อไปนี้ คือ

1. ความรู้ในเรื่องศัพท์
2. ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถในการหาความหมาย และรวบรวมความหมายของใจความหลาย ๆ ใจความเข้าด้วยกัน
3. ความสามารถในการค้นหาข้อความที่ผู้เขียนแสดงสาระสำคัญของเนื้อเรื่องอย่างกระชับแจ่ม เพื่อเป็นประโยชน์ในการรวมความคิดของเรื่องได้
4. ความสามารถในการแสดงความมุ่งหมาย ความสนใจ หรือ ความคิดของผู้เขียน
5. ความสามารถที่จะหาความมุ่งหมายของคำที่ไม่คุ้นเคยจากข้อความหรือสามารถตัดสินใจได้ว่าในบรรดาความหมายหลาย ๆ อย่างของคำนั้น ความหมายใดจะเหมาะสมกับคำนั้น ในข้อความนั้น
6. ความสามารถในการรวบรวมเนื้อความย่อย ๆ ที่ปรากฏในเนื้อเรื่องที่อ่าน
7. ความสามารถในการติดตามวิธีดำเนินเรื่อง ของเรื่องราวที่อ่านและสามารถคาดคะเนเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนและหลังเรื่องที่อ่านได้
8. ความรู้เรื่องวิธีการเขียนต่าง ๆ
9. ความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

บุช และ เฮิบเนอร์ (Bush and Heubner. 1970 : 79) ได้กล่าวถึงความ เข้าใจในการอ่านว่าต้องประกอบด้วย

1. การตีความของหนังสือ หรือสัญลักษณ์ที่เขียนขึ้น
2. การจับความหมายได้
3. การซึมซาบหรือเข้าใจความคิดที่ผู้เขียนเสนอได้โดยตลอด
4. กระบวนการคิดหาเหตุผลและความหมาย

จากองค์ประกอบที่กล่าวมา จะเห็นได้ว่าการที่นักเรียนจะสามารถจับใจความ หรือเข้าใจความหมายของเรื่องที่อ่านได้นั้น จะต้องประกอบด้วยความสามารถพื้นฐานหลายประการด้วยกัน เช่นความรู้ในเรื่องคำศัพท์ การเข้าใจประโยค ความสามารถในการหาใจความสำคัญ ความมีเหตุผลในการอ่าน ความสามารถเหล่านี้ครูต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษที่จะสร้างให้มีขึ้นในตัวเด็ก โดยจะต้องได้รับการสร้างที่ถูกต้องจึงจะเกิดประโยชน์กับเด็กต่อไป

การจัดการเรียนรู้ การอ่านโดยใช้วิธีให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเอง

การจัดการเรียนรู้ การอ่านโดยทั่วไป ครูมักใช้แบบเรียนเพื่อให้นักเรียนอ่านแบบเรียนจะประกอบด้วย บทอ่าน คำศัพท์ สำนวน และคำถามที่เกี่ยวข้อง เนื้อเรื่องที่อ่านวิธีการสอนอ่านดังกล่าวทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน มีเพียงเล็กน้อย คือครูมีหน้าที่บอกให้นักเรียนอ่านตามแบบที่กำหนดให้แล้วตอบคำถามท้ายบท และครูจะเฉลยคำตอบภายหลัง นอกจากนี้ยังทำให้นักเรียนไม่มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมากเท่าที่ควร เพราะไม่มีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเลือกบทเรียน แบบฝึกหัดตลอดจนเป็นการไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านให้เป็นการจำกัดในเรื่องความคิดที่จะสร้างสรรค์ ในปัจจุบันการจัดการเรียนรู้ การอ่านภาษาไทย มีแนวโน้มที่จะมุ่งการจัดการจัดการเรียนรู้อย่างจะให้ความสำคัญแก่ผู้เรียนมากกว่าแต่ก่อน การจัดการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นวิธีจัดการเรียนรู้ที่มีการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เป็นอย่างมากที่สุด

3. เอกสารที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึก

ความหมายของแบบฝึก

แบบฝึก หมายถึง แบบฝึกหัดหรือชุดการสอนที่เป็นแบบฝึกที่ใช้เป็นตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2525 : 483)

วรรณ แก้วแพรง (2526 : 86) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหัดเสริมทักษะว่า คือ แบบฝึกหัดที่ครูจัดให้แก่ นักเรียน เพื่อให้นักเรียนมีทักษะเพิ่มขึ้นโดยการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยความสนใจและความพอใจหลังจากนักเรียนได้เรียนเรื่องนั้นมาบ้างแล้ว

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2537 : 38) ให้ความหมายของแบบฝึกปฏิบัติว่า หมายถึง คู่มือให้นักเรียนที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่ไปกับการเรียนการสอนจากชุดการสอนเป็นส่วนที่นักเรียนบันทึกสาระสำคัญและทำแบบฝึกหัดด้วย มีลักษณะคล้ายกับ “แบบฝึกหัด” แต่ครอบคลุมกิจกรรมที่ผู้เรียนพึงกระทำมากกว่าแบบฝึกหัด อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยเรียกว่า “Worksheet” หรือ “กระดาษคำตอบ” ซึ่งผู้เรียนต้องถือติดตัวเวลาประกอบกิจกรรมต่าง ๆ หรืออาจรวมเป็นเล่ม เรียกว่า “Workbook” โดยเย็บรวมเรียงตามลำดับตั้งแต่หน่วยที่ 1 ขึ้นไป แบบฝึกปฏิบัติเป็นสมบัติส่วนตัวของผู้เรียนแต่ต้องเก็บไว้ที่ชุดการสอนเป็นตัวอย่าง 1 ชุด เสมอ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 641) แบบฝึกหัด หมายถึง น. แบบตัวอย่างปัญหาหรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบเป็นต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้อง เกี่ยวกับงานแบบฝึก

กัลยา ชมสะอาด (2542) ได้สร้างแบบฝึกการอ่านคำที่มีตัวสะกดตรงตามมาตรา ตัวสะกดไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยการนำคำจากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 เล่มที่ 1-2 เป็นคำที่มีตัวสะกดทั้ง 9 มาตรา คือ แม่ ก กา แม่กง แม่กน แม่เกย แม่เกอว แม่กก แม่กต และแม่กบ จัดทำแบบฝึก 9 ชุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนวัดสุขไพโรวัน อำเภอแก่ง จังหวัดระยอง จำนวน 30 คน เป็นนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในระดับปานกลาง ผลปรากฏว่านักเรียนที่ เรียนโดยใช้แบบฝึกสามารถท าแบบฝึกหัดทบทวนท่ายแบบฝึกแต่ละชุดผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็น ร้อยละ 87.40 และนักเรียนสามารถท าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ทาการเรียนด้วยแบบฝึกผ่าน เกณฑ์ที่กำหนดไว้คิดเป็นร้อยละ 86.66 ซึ่งสูงกว่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

กิตติคุณ รัตนเดชกำจาย (2542) ได้วิจัยเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ วิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับสอนโดยวิธีปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แบบฝึกเสริมทักษะเรื่อง มาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์เรื่อง มาตรา ตัวสะกด และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนด้วยวิธีสอนทั้ง 2 วิธีกลุ่มตัวอย่างคือ ของ โรงเรียนเมืองสมุทรสงคราม สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสงคราม จำนวน 60 คน ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริมทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ (80 /80)

คือ 92.29 / 80.17 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง มาตราตัวสะกด ที่สอนโดยใช้แบบฝึก เสริมทักษะกับการสอนโดยวิธีปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนวิชาภาษาไทยเรื่องมาตราตัวสะกด ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่สอนโดยใช้แบบ ฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยปกติ

ณัฐพงศ์สาวงค์ตุ้ย (2542) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพเรื่อง การสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยพัฒนาแบบฝึกตามขั้นตอน ศึกษาหลักสูตร ศึกษาเอกสารและงานวิจัย ตำราที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำยากและวิธีการสร้างแบบฝึก ให้ครอบคลุม เนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้แล้วนำไปทดลองใช้กับนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า คะแนนรวม ความสามารถในการสะกดคำยากวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้กิจกรรมแบบฝึก ทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 คะแนนความคงทนในการเรียนรู้ของแต่และคนมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และนักเรียนมีเจตคติต่อแบบฝึกทักษะการสะกดคำยากที่พัฒนาขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5

สงบ มั่นคง (2542) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้แบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ไก่ ไก่กล้า ประกอบการสอนภาษาไทย แบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ไก่ไก่กล้าประกอบการสอน ภาษาไทยแบบ มุ่งประสบการณ์ทางภาษาตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 และเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนโดยแบบฝึก ทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ไก่ ไก่กล้า และเพื่อศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากการเรียนด้วย แบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ ไก่ไก่กล้า ประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่ง ประสบการณ์ทางภาษาโดยทดลองใช้กับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านโพหนอง สังกัด สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด อุบลราชธานีจำนวน 30 คน ผลการศึกษาพบว่า แบบฝึกทักษะ กิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ไก่ ไก่กล้าประกอบการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ทางภาษา ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 92.66 / 88.00 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 ที่ตั้งไว้ให้นักเรียนที่เรียน ด้วยแบบฝึกทักษะกิจกรรมขั้นตอนที่ 5 เรื่อง แม่ไก่ไก่กล้ามีความคงทน ในการเรียนรู้

นฤดีผิงงาม (2545) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการเขียน เรื่อง วิชา ภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะ การ เขียนเรื่อง โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านคลองซ้อ สังกัด สำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบฝึก เสริมทักษะการ เขียนเรื่อง นักเรียนต้องมีการพัฒนา แบบฝึกมีรูปแบบหลากหลายฝึกเป็น รายบุคคลเนื้อหาเป็นเรื่อง ใกล้ตัวมีภาพประกอบสีสันสวยงามผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกเสริม ทักษะมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ มาตรฐานกำหนดคือ 83.68/83.33

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวมา สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ เป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถช่วยพัฒนาความสามารถในการเขียนของนักเรียนให้ดีขึ้น โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง ชุดแบบฝึกทักษะนั้นได้ผสมผสานเทคนิค วิธีการเรียนรู้หลายรูปแบบมีเนื้อหาและ กิจกรรมที่หลากหลาย เหมาะสมกับวัย ระดับชั้นของผู้เรียนมีความสอดคล้องกับความต้องการ และความสนใจ ของผู้เรียน ประกอบด้วยสื่อ อุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ชุดแบบฝึกเป็นสื่อ เทคโนโลยีที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ดังนั้น ชุดแบบฝึกกิจกรรมการอ่านสะกดคำ ภาษาไทยจึงเป็นนวัตกรรมที่ผู้วิจัย ได้สร้างขึ้น เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการเรียนการสอนให้ สูงขึ้น

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

สแลตเทอร์ (Slattery, 1970 : 380 - 14) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่นักเรียน

ในระดับ 9 จำนวน 320 คน ด้วยการให้นักเรียนฝึกฝนสะกดคำให้ถูกต้อง โดยใช้คำ ต่างๆกันผล ปรากฏว่า วิธีสอนนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น แต่ยังคงมี

การสะกดผิดบ้าง เนื่องจากการใช้สถานการณ์แตกต่างกันออกไป ซึ่งเขาสรุปว่าถ้าต้องการให้นักเรียนสามารถสะกดคำ ได้ถูกต้อง จำเป็นต้องให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนสะกด คำต่างๆ มาก

คาทาลาโน (Catalano, 1976 : 4983-A) ได้ศึกษาถึงความแตกต่างของความเข้าใจในการอ่านและคะแนนคำศัพท์ของนักเรียนที่ใช้การสะกดคำในเนื้อเรื่องที่กำหนดให้ โดยได้ทำการทดลองกับนักเรียนระดับ 6 ในรัฐยูทาห์ ใช้เวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ พบว่านักเรียนที่เรียนจาก วิธีการ 2 กลุ่ม มีผลการเรียนไม่แตกต่างกัน

แคลนตัน (Clanton, 1977 : 7220-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลบ

อักษรออกจากคำ แล้วให้นักเรียนเติมอักษรที่หายไป สัปดาห์ละ 4 แบบฝึกหัด รวม 3 สัปดาห์กับ นักเรียนระดับ 6-7 จำนวน 194 คน ผลปรากฏว่า คะแนนจากการทดลองสอบสะกดคำของกลุ่ม ทดลองไม่สูงกว่ากลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองไม่มีคะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุมในการทดสอบหลังการทำ แบบฝึกแต่คะแนนของกลุ่มทดลองหลังการทำแบบฝึกสูงกว่าคะแนนก่อนการทำแบบฝึกนักเรียน ระดับ 6 ที่จัดระบบการสอนที่ดีได้คะแนนสูงกว่านักเรียนระดับ 7 ที่เป็นกลุ่มทดลอง

ชวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, 1977 : 55) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการเขียน สะกดคำของนักเรียนระดับ 2-6 จำนวน 160 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย แบบทดสอบการเขียน สะกดคำแบบเลือกตอบและแบบทดสอบการอ่านสะกดคำยากพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนโดยใช้ รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของการอ่านสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนการอ่านสะกดคำแบบธรรมดา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยการพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำโดยการใช้สื่อทำมือของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

๑. วิธีดำเนินการวิจัย
๒. การวิเคราะห์ข้อมูล
๓. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
๔. การเก็บรวบรวมข้อมูล
๕. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีดำเนินการวิจัย

1. ศึกษาหลักสูตรและเอกสารตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกและการพัฒนาการอ่านสะกดคำและแจกลูกโดยการใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้

2. สร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ แบบทดสอบปรนัย ตัวเลือก จำนวน 10 ข้อ 20 คะแนน สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

4. ประชากรในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนโรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ปีการศึกษา 2568

6. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา ปีการศึกษา 2567 จำนวน 12 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive)

7. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยใช้แบบทดสอบ ผลสัมฤทธิ์ทางอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน

2. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ ผู้วิจัยตรวจแบบบันทึกคะแนนของ นักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนทั้ง 2 ครั้ง มาเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนที่ได้ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ คือ เปรียบเทียบเป็นจำนวนร้อยละและค่าเฉลี่ย คะแนนทดสอบหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยมีคะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนร้อยละ 100 มีค่าเฉลี่ยของคะแนนที่เพิ่มขึ้น 6.83 ร้อยละของการเพิ่มขึ้นเฉลี่ย คือ 75.17 ซึ่งแสดงว่า การใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ
2. แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 1 เดือนมิถุนายน พ.ศ. 2567 ดังนี้

1. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำแล้วบันทึกผลแบบการให้คะแนน
2. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองโดยให้นักเรียนใช้แบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ
3. ทำการทดสอบหลังสอน (Post-test) โดยใช้แบบทดสอบการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำในชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำแบบเดียวกับก่อนเรียน

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล (Analysis of Data)

1.1 สถิติพื้นฐาน

1.1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด. 2535 : 101)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	Σx	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	X	แทน	คะแนนดิบ
	N	แทน	จำนวนคะแนนในกลุ่ม

1.1.2 ค่าเฉลี่ยร้อยละ

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ	P	แทน	ร้อยละ
	f	แทน	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	แทน	จำนวนความถี่ทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยการพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำโดยใช้สื่อทำมือ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมาย และเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลให้ถูกต้อง ตลอดจนการสื่อความหมายของข้อมูลที่ตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทนจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทนคะแนนเฉลี่ย
ED	แทนผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏดัง ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำก่อนเรียนและหลังเรียน จำนวน 12 คน

เลขที่	รายชื่อนักเรียน	คะแนนเต็ม (20) คะแนนก่อน ใช้แบบฝึก	คะแนนเต็ม (20) คะแนนหลัง ใช้แบบฝึก	ED
1	ด.ช. ศรัณย์ กล่ำเงิน	11	18	7
2	ด.ช. กิตติศักดิ์ ใจจริง	9	16	7
3	ด.ช. ปวเรศ พราวศรี	8	19	6
4	ด.ช. เกียรติศักดิ์ กว้างนอก	10	18	8
5	ด.ช. กิตติภพ โนวังหาร	8	15	7
6	ด.ช. ธนวัฒน์ จำนงจิต	12	18	6
7	ด.ช. รัชพล จำนงจิต	7	16	9
8	ด.ญ. สุชญญา ทองงอก	12	18	6
9	ด.ญ. ประภัสสร สุภากรณ์	10	16	6
10	ด.ญ. จุฑารัตน์ เพ็ชรรัตน์	11	17	6
11	ด.ญ. ชาลินี นิสากัย	8	16	8
12	ด.ญ. มัลลิกา อุดมพีช	8	14	6
รวมทั้งหมด		114	201	82
เฉลี่ย (\bar{X})		9.5	16.75	6.833333
ค่าร้อยละของการเพิ่มขึ้นเฉลี่ย				75.17

จากตารางเปรียบเทียบ แสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 หลังจากฝึกด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 แล้วมีคะแนนสูงขึ้นกว่าก่อนใช้แบบฝึกมีค่าเฉลี่ย 6.83 เพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 75.17

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยการพัฒนาการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำโดยใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านทุ่งขุนน้อยหนองจานวิทยา มีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

คะแนนทดสอบหลังใช้ชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีคะแนนสูงจากก่อนใช้ชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 6.83 ร้อยละ 75.17 ซึ่งแสดงว่าการใช้แบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านที่กล่าวมาแล้ว ทำให้ทราบว่าความสำคัญในการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียน เกิดจากวิธีสอนของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญ แต่ครูยังขาดอุปกรณ์ที่เป็นแบบฝึกเสริมทักษะที่มีเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายที่จะ สร้างแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ เพื่อช่วยพัฒนา ความสามารถในการอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำของนักเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. นักเรียนควรได้รับการส่งเสริมหรือพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างต่อเนื่อง
2. นักเรียนที่มีข้อบกพร่องหรือมีความก้าวหน้าช้าต้องใช้เวลาในการฝึกเพิ่มขึ้น
3. นำแนวทางในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนไปประยุกต์ใช้กับสภาพปัญหาอื่นที่คล้ายคลึงกัน

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ควรมีการนำชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ ไปทดลองใช้กับหลายๆ โรงเรียน เพื่อสรุปผลและปรับปรุงแก้ไข
2. ควรมีการสร้างชุดแบบฝึกทักษะอ่านและการเขียนแบบแจกลูกสะกดคำ ในระดับชั้นต่างๆ อย่างทั่วถึง

ผลที่เกิดกับกลุ่มเป้าหมาย

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการอ่านและเขียนคำแจกลูกสะกดคำมากขึ้น
2. นักเรียนสามารถอ่านและเขียนแจกลูกสะกดคำได้มากขึ้น
3. นักเรียนมีความมุ่งมั่นตั้งใจทำกิจกรรม
4. นักเรียนมีสมรรถนะการสื่อสารที่ดีขึ้น

บทเรียนที่ได้รับ

1. การใช้ชุดแบบฝึกทักษะที่น่าสนใจ จะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ของนักเรียน
2. การใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ทำให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจน เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการสอน

เงื่อนไขความสำเร็จ

1. นักเรียนให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม
2. ครูมีความมุ่งมั่นในการศึกษาแก้ปัญหา และรอบคอบในการออกแบบนวัตกรรม
3. ผู้บริหารส่งเสริมให้ครูพัฒนานวัตกรรม
4. ชุมชนช่วยดูแลให้บุตรหลานตั้งใจศึกษาเล่าเรียน

บรรณานุกรม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. **หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2534.

_____ . **พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545)**.

กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์คุรุสภา, 2542.

_____ . **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**. พิมพ์ครั้งที่ 3 กรุงเทพฯ :

สำนักพิมพ์คุรุสภา, 2545.

_____ . **คู่มือครูภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6** . กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 252กรรณิการ์ พวงเกษม. **ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถมศึกษา**.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.

กิตติคุณ รัตนเดช **การวิจัยในชั้นเรียน เพื่อพัฒนาการเรียนการสอน**. สถาบันพัฒนา

ผู้บริหารสถานศึกษา : นครปฐม, 2544.

จรรยา บุญมีประเสริฐ. **ผลการสอนแบบชี้แนะที่มีต่อความเข้าใจการอ่านภาษาไทยของ**

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 . วิทยานิพนธ์ ค.บ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2537.

ขนิษฐา แสงภักดี **การส่งเสริมการอ่านของกรมวิชาการ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภา

ลาดพร้าว, 2533.

ฉวีลักษณ์ บุญกาญจน์. **จิตวิทยาการอ่าน**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.

ฉวีวรรณ คูหาภินันท์. **เทคนิคการอ่าน**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โปรแกรมวิชาบรรณารักษ์

ศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏบ้าน

สมเด็จเจ้าพระยา, 2542.

ชวาล แพร่ตกุล. **เทคนิคการวัดผล**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2518.

_____ . **เทคนิคการเขียนข้อสอบ**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช, 2520.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. **เอกสารการสอนชุดวิชา 213211 ว.สื่อการสอนระดับประถมศึกษา**.

สาขาศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2537.

ณัฐพงศ์ สวางค์ต้อย. **การศึกษาข้อบกพร่องการอ่านออกเสียงภาษาไทย และสร้างแบบฝึก**

เสริมทักษะแบบฝึกซ่อมเสริม สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขต

กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร, 2530.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. พฤติกรรมการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชา
หลักสูตรและการสอนคณะครุศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี สหวิทยาลัย รัตนโกสินทร์,
2534.

นิรันดร สุขปรีดี. การศึกษาอัตราความเร็ว และความเข้าใจในการอ่าน ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2530.

นิลวรรณ สิทธิอาสา. การอ่านเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน และเจตคติต่อการอ่าน
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนว
ทฤษฎีอภิปรัชญากับการอ่านตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2539.

นฤดี ผิวดี. แบบฝึกเสริมทักษะกิจกรรมชั้นที่ 5 ที่มีประสิทธิภาพ เรื่องฟังทองของนิค
ประกอบAการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 1 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
มหาสารคาม :

บันลือ พุกกะวัน. อุปเทศการสอนภาษาไทย ระดับประถมศึกษาและบูรณาการทางการ
สอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช. 2532.

_____ . มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2534.

บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก, 2535.

ประภาศรี สีหอำไพ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์วัฒนาพานิช,
2524.

ประทีป แสงเปี่ยมสุข การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : เกล็ดไทย, 2517. มหาวิทยาลัยสารคาม,
2538.

มัลลิกา ภักดิ์ณรงค์. การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่าน การเขียน และทัศนคติต่อการ
เรียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดนครราชสีมา ที่
ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับสอนแบบปกติ. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2531.

แมนมาต ขวลิต. “ การสร้างสังคมนักอ่านและการใช้สารสนเทศ,” ในสรุปผลการสัมมนา
ระดับชาติว่าด้วยด้วยการรณรงค์เพื่อการอ่าน. หน้า 87-92. กรุงเทพฯ : ประเมษฐ์
การพิมพ์, 2528.

ยรรยง มีสติ. วิชาภาษาไทย 101 การใช้ภาษาไทย. เลย : ภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครู :
เลย, 2525.

รัชนี้ ศรีไพรวรรณ. การสอนกลุ่มทักษะ 2 (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยนคร
มาธิราช, 2527.

รัญจวน อินทรกำแหง. “ ภาษาวิเคราะห์ ” ในการอ่านและการวิจารณ์หนังสือ. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์, 2529.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ : อักษร
เจริญทัศน์, 2525.

_____ . พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์
พับลิเคชั่นส์, 2546.

มะลิ อาจวิชัย. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านจับใจความภาษาไทยของนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยวิธีทำนาย. วิทยานิพนธ์. ศษ.ม. ขอนแก่น :

มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2536.

วรรณ แก้วแพรง. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.

วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ของ
ครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2540 สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด.

ปริญญาโท ศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540.

วิชัย เพชรเรือง. การสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครี
นทรวิโรฒมหาสารคาม, 2521.

วรรณ โสมประยูร และคณะ แบบฝึกหัดสอนเรื่อง วลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตร

วิชาการศึกษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2517.

สนิท ตั้งทวี. การอ่านไทย. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2536.

สมชัย ไชยกุล. การสร้างแบบฝึกหัดการออกเสียงคำที่สะกดด้วยแม่ กด กก และแม่ กบ
สำหรับนักเรียนที่พูดภาษามลายู ระดับประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา.

วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2526.

สมบูรณ์ ทินทร. วิธีสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

เสาวนีย์ สิกขาบัณฑิต เอกสารการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2523.

สุชาดา ซาทอง. การวัดผลการศึกษา. กภาพสินธุ์ : ประสานการพิมพ์, 2537.

สายสุณี สุกุลแก้ว. การพัฒนาชุดฝึกทักษะการอ่านภาษาไทย เพื่อจับใจความ ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2534.

สุขุม เฉลยทรัพย์. การส่งเสริมการอ่าน. พิมพ์ครั้งที่ 2 ปทุมธานี : วิทยาลัยครูเพชรบุรี
พิทยาลงกรณ์ในพระราชูปถัมภ์, 2531.

- สุจิตต์ เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2536.
- สุจิตตรา ศรีนวล. การศึกษาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาไทย สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรมไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 5. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประชาชน, 2527.
- เสริมศรี หอทิมาวรกุล. “การพัฒนาทักษะการอ่านระดับประถมศึกษา (1),” ใน เอกสารการสอนชุดวิชาการสอนกลุ่มทักษะ 1 ภาษาไทย หน่วยที่ 1-8. หน้า 348 – 401. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยนครราชสีมา, 2537.
- เสาวณี คลองน้อย. เปรียบเทียบผลการฝึกความเข้าใจการอ่าน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในจังหวัดชลบุรี โดยใช้แบบฝึกหัดกับการเขียนสรุปความ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- อรทัยนุตรดิษฐ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยการใช้แบบฝึกจัดคำเป็นกลุ่มคำ และแบบฝึกที่จัดคำละคำ. วิทยานิพนธ์ ศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2539.
- อัจฉรา ชั่งพันธ์. ผลการสอนอ่านโดยวิธีธรรมชาติที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่พูดสองภาษา. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- อรอุมา พัฒนาสมบุญ. การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียง ฉ ช และ ซ ศ ษ ส สำหรับนักเรียนที่พูดภาษาถิ่นย่อ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนบ้านนาผักหมักกิ่งอำเภอโพธารมย์ จังหวัดนครพนม. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- แฮร์ริส, ดักลาส อี. หลักสูตรมาตรฐานแห่งชาติ...สู่ชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : กรมวิชาการ, 2545.
- สแลตเทอร์(Slattry, 1970 : 380 - 14) ได้ทำการทดลองสอนสะกดคำให้แก่นักเรียน
- แคลนตัน (Clanton, 1977 : 7220-A) ได้ศึกษาถึงผลของการทำแบบฝึกหัดชนิดที่ลับ
- ชวอร์ต และโดห์ริง (Schwartz and Doehring, 1977 : 55) ได้ศึกษาถึงความสามารถในการเขียน สะกดคำของนักเรียนระดับ 2-6

ภาคผนวก

ภาพกิจกรรม

ภาคผนวก ข
แบบบันทึกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

13-15 = ปานกลาง

11-12 = พอใช้

ต่ำกว่า 10 = ปรับปรุง

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน